

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 318/2026-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **G.P.R. spol. s r. o.**, Rybníčná 40/E, Bratislava, zastúpenej Lacko & Partners s.r.o., Miletičova 46, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Banská Bystrica v konaní sp. zn. 49Ek/2417/2024 a proti výrokom II a III jeho uznesenia sp. zn. 49Ek/2417/2024 z 26. mája 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie a na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozhodnutím okresného súdu označenými v záhlaví tohto uznesenia.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľka sa ako oprávnená návrhom z 18. novembra 2024 na základe platobného rozkazu, ktorého právoplatnosť bola vyznačená v tento deň, v exekučnom konaní proti povinnej obchodnej spoločnosti domáha vymoženia 241 400 eur s príslušenstvom. Povinná 17. decembra 2024 navrhla exekúciu zastaviť. Sťažovateľka sa k tomuto návrhu vyjadrila 20. decembra 2024. O návrhu povinnej nebolo rozhodnuté, čo sťažovateľka 17. marca 2025 namietla sťažnosťou podanou predsedovi súdu. Okresný súd návrh povinnej na zastavenie exekúcie uznesením vyššieho súdneho úradníka z 24. marca 2025 zamietol.

3. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podali sťažnosť sťažovateľka aj povinná. Okresný súd účastníkom konania na vyjadrenie doručoval ich sťažnosti, pričom vyjadrenia strán boli okresnému súdu doručené v priebehu apríla a mája 2025. Okresný súd napadnutým uznesením sudcu z 26. mája 2025 sťažnosti oprávnenej sťažovateľky i povinného zamietol a oprávnenej sťažovateľke náhradu trov konania o návrhu povinného na zastavenie exekúcie nepriznal. K sťažnosti sťažovateľky, v ktorej argumentovala povinnosťou vyššieho súdneho úradníka rozhodnúť v uznesení aj o nároku oprávneného na náhradu trov exekučného konania voči povinnému, okresný súd v uznesení sudcu uviedol, že súd v exekučnom konaní rozhoduje len o trovách, ktoré boli uplatnené a vyčíslené v rámci konania o návrhu povinného na zastavenie exekúcie. Oprávnená sťažovateľka si však žiadnu náhradu trov neuplatnila a exekučný súd nie je oprávnený z úradnej moci rozhodovať o neuplatnenom nároku oprávneného. Hoci teda bola oprávnená sťažovateľka v merite konania o návrhu povinného na zastavenie exekúcie úspešná, okresný súd jej nárok na náhradu trov tohto konania nemohol priznať.

4. Po právoplatnom rozhodnutí o sťažnosti oboch účastníkov exekučného konania poverená súdna exekútorka vydala 20. júna 2025 exekučný príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu povinného v banke. Následne, 26. júna 2025 vydala konečnú správu o priebehu exekúcie. V nadväzujúcom upovedomení o ukončení exekúcie z toho istého dňa, v ktorom vykonala aj konečné vyúčtovanie exekučného konania, uzavrela, že pohľadávka s príslušenstvom je uspokojená v plnom rozsahu, a preto exekučné konanie ukončila.

III.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka po rozsiahlom opise východiskového skutkového stavu argumentuje, že návrh povinnej na zastavenie exekúcie má odkladný účinok, preto o ňom malo byť rozhodnuté prednostne, no k tomu nedošlo. Dôvodom podania návrhu na zastavenie exekúcie bola snaha povinnej oddialiť splnenie dlhu, a to aj napriek tomu, že zložila zábezpeku v čiastke vymáhaného nároku na osobitný účet exekútora. Sťažovateľka uvádza, že v dôsledku nečinnosti okresného súdu jej nebola zaplatená pohľadávka, ktorá je splatná od 12. februára 2024. Celkovú dĺžku predmetného konania vzhľadom na povinnosť súdu rozhodnúť o návrhu na zastavenie exekúcie prednostne považuje za neprimerane dlhú. Výslovne uvádza, že hoci v predmetnom konaní ide o vec jednoduchého právneho posúdenia, okresný súd dosiaľ vo veci právoplatne nerozhodol.

6. Podľa sťažovateľky sú výroky II (zamietnutie sťažnosti sťažovateľky) a III (nepriznanie nároku na náhradu trov konania) napadnutého uznesenia okresného súdu nesprávne, keďže sťažovateľka si návrhom na vykonanie exekúcie uplatnila voči povinnému aj nárok na náhradu trov exekučného konania, pričom exekučné konanie sa posudzuje ako jeden celok vo vzťahu k nároku na náhradu trov exekučného konania. Preto v priebehu exekučného konania už nie je potrebné osobitne si uplatňovať nárok na náhradu trov aj pri konaní súdu o každom návrhu povinného.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

IV.1. K priet'ahom:

7. Podstatou a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje tomuto základnému právu ochranu len vtedy, ak žiadosť o ochranu bola uplatnená v čase, keď namietané porušenie práva ešte mohlo trvať. Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k porušovaniu označeného práva, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o nej už nie je spôsobilé naplniť účel poskytovanej ochrany. Tento konzistentný právny názor je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009). Keďže sťažovateľka doručila ústavnému súdu ústavnú sťažnosť 11. augusta 2025, teda v čase, keď bolo exekučné konanie po úplnom uspokojení jej exekvovanej pohľadávky aj s príslušenstvom definitívne ukončené, čo vyplýva z upovedomenia súdnej exekútorky z 26. júna 2025, v kontexte uvedených východísk nie je možné vysloviť ani porušenie jej základného práva garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Rovnaký záver platí aj vo vzťahu k hodnotovo identickému a čo sa týka obsahu (*scope*) takmer rovnakému právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručenému čl. 6 ods. 1 dohovoru.

8. Ústavný súd ešte podotýka, že ak sťažovateľka doslova uvádza, že okresný súd dosiaľ vo veci právoplatne nerozhodol, nie je možné z odôvodnenia ústavnej sťažnosti dostatočne spoľahlivo identifikovať, čo týmto vyjadrením sťažovateľka mieni. Buď teda ide o omyl, ku ktorému došlo v dôsledku nekritického prepisu obsahu jej skorších odmietnutých ústavných sťažností v rovnakej veci (II. ÚS 251/2025, III. ÚS 357/2025), alebo má na mysli viacnásobne v ústavnej sťažnosti namietanú skutočnosť, že o jej nároku na náhradu trov konania o návrhu povinného na zastavenie exekúcie nebolo rozhodnuté. Druhá eventualita však nezodpovedá skutočnosti, keďže právoplatnosťou napadnutého uznesenia okresného súdu vydaného 26. mája 2025 sudcom bolo konečným spôsobom rozhodnuté o nepriznaní nároku na náhradu trov tohto konania sťažovateľke. Z uvedených dôvodov nebolo potrebné naznačenú nejasnosť procesnou cestou odstraňovať.

9. Ústavná sťažnosť je v časti namietajúcej porušenie základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zjavne neopodstatnená, a preto ju ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). O to viac je potrebné z rovnakého dôvodu ústavnú sťažnosť odmietnuť aj v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu, keďže v prípade priet'ahov v súdnom konaní pristupuje ústavný súd k vysloveniu porušenia tohto základného práva len v extrémne dlhých konaniach.

IV.2 K napadnutému uzneseniu:

10. V tejto časti ústavný súd napriek formulácii sťažnostného petitu ustálil rozsah ústavnej sťažnosti tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto uznesenia, keďže dôvody ústavnej sťažnosti vecne pokrývajú iba II. a III. výrok napadnutého uznesenia okresného súdu.

11. Po predbežnom prerokovaní dospel ústavný súd k záveru, že ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená aj v časti namietaného porušenia označených práv sťažovateľky napadnutým uznesením okresného súdu vo výroku, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, a vo výroku, ktorým jej okresný súd nepriznal nárok na náhradu trov konania o návrhu povinnej na zastavenie exekúcie.

12. Ústavný súd pri posudzovaní ústavných sťažností týkajúcich sa rozhodnutí o trovách konania stabilne zastáva názor, že rozhodovanie o trovách konania na všeobecných súdoch prislúcha zásadne týmto súdom, preto ich preskúmava iba celkom výnimočne. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich túto časť konania, napríklad takou interpretáciou a aplikáciou právnych noriem, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle.

13. Okresný súd sťažovateľke v odôvodnení napadnutého uznesenia vysvetlil, že v exekučnom konaní majúcom povahu konania návrhového je procesnou zodpovednosťou oprávneného uplatniť si nárok na náhradu trov konania. Uvedená požiadavka pritom neplatí len vo fáze začatia exekučného konania, ale musí sa procesnou aktivitou oprávneného priebežne „aktualizovať“ v závislosti od procesného vývoja konania. Podľa názoru ústavného súdu nejde o svojvoľnú úvahu, keďže trovy exekúcie nezahŕňajú len položky predvídateľné v čase začatia exekučného konania. V priebehu exekučného konania sa jeho účastníci môžu rôznymi návrhmi obracať na súdneho exekútora, resp. prostredníctvom neho na exekučný súd realizujúci parciálne rozhodovacie procesy, ktoré oprávnenému a povinnému celkom prirodzene spôsobujú vznik rôznych nákladov transformovateľných do procesnej kategórie trov konania. Jedným z takýchto často využívaných rozhodovacích procesov exekučného súdu je i návrh povinného na zastavenie exekúcie, ktorý je pri začatí exekučného konania nepredvídateľný. Ak k nemu napokon dôjde, nemožno považovať východisko, podľa ktorého nárok na náhradu trov takéhoto konania nepokrýva oprávneným generálne uplatnený nárok pri začatí exekúcie, za prejav svojvôle. Tento prístup neodoberá oprávnenému, a teda ani sťažovateľke prístup k súdu, ani ju požiadavkou na zodpovedajúcu procesnú aktivitu (uplatnenie nároku na náhradu trov) neobmedzuje v miere, ktorá by narúšala nedotknuteľné jadro základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie. Vyplýva to z prepojenia okresným súdom konštatovaného dispozičného princípu uplatňovaného v exekučnom konaní, ako aj z popísanej povahy exekučného konania, ktoré okrem procesného postupu povereného súdneho exekútora zahŕňa aj čiastkové rozhodovacie procesy exekučného súdu, ktorých počet a frekvenciu nemožno na začiatku exekučného konania predvídať.

14. Ústavný súd preto v napadnutom uznesení okresného súdu nezistil signály arbitrárnosti, či zjavnej neodôvodnenosti, ktoré by si vyžadovali prijatie ústavnej sťažnosti sťažovateľky v tejto časti na ďalšie konanie. Ústavná sťažnosť je aj v tejto časti zjavne neopodstatnená.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. mája 2026

Robert Šorl
predseda senátu